

Hypocrisis

Martin Hoffmann

Hypocrisis

Martin Hoffmann

Z českého originálu Hypocrisis

Odpovědná redaktorka Jana Pátková

Grafická úprava Jana Pátková

Vydalo nakladatelství: Pátková Anna — Santini 28. 6. 2015

eknihysantini.cz

Vydání první

ISBN 978-80-88014-29-4 (pdf)

ISBN 978-80-88014-21-8 (epub)

ISBN 978-80-88014-62-1 (mobi)

Obsah

I.....	8
II.....	24
III.....	32
IV.....	49
V.....	60
VI.....	75
VII.....	94
VIII.....	101

Nemohl jsem uvěřit, jak blízko jsem znovu byl pravdě a zároveň, jak moc mě intuice oklamala, neb jsem se od nebezpečí nevzdaloval, ale naopak přibližoval. Narazil jsem do chladné formovatelné překážky, která mě hned po nárazu objala drtivou silou a do zad zasekla své dlouhé drápy. Smrtný chlad se mi neslyšně ořel o tvář, byť pouhý dotek toho stvoření ve mně vyvolával neuvěřitelný strach mísící se s hysterií, šokem a bolestí, vše vzájemně ladící v symfonii utrpení, jež jsem byl hlavním aktérem. Drápy vetřelce v šedé kůži mi zajely pod lopatky a nořily do masa, a jeho stisk mě rdousil natolik, že jsem nebyl schopen vydat hlásku. Každým takovým pokusem jsem jen ztrácel dech a tím si zkracoval šanci na přežití.

I.

Neuběhl ani rok od doby, kdy jsem navštívil HERNBERG, nenápadnou obec mezi nepřilíživými vysokými pohořími, která nadobro změnila můj život. Dosud se snažím vzpamatovat z hrůz, jež se line téměř až k nedaleké obci Schwändi, jejíž občané nemají sebemenší tušení, jak blízko pobývají samotné smrti a proroctví, neznající nikdo kromě mě a několika dalších zasvěcených, tedy těch, jimž se podařilo zachránit. Je tedy pravdou, jak jsem již podotkl, že jsem unikl ze spárů nevídaného tajemství, které jsem z veliké části rozluštil, a které se pokusím popsat v následujících řádcích, ačkoli můj zdravý rozum zůstal uvězněný kdesi mezi čtyřmi stěnami na východě Švýcarska. A jak je všem známo, Švýcarsko má dvacet šest kantonů. Přesný směrovací bod vám ovšem nepopíši, neb jste li znalí map, postačí vám mé drobné nápovědy. Nikomu ale nedoporučuji postavit se onomu děsu, s nímž jsem se střetl, a proto záleží pouze na vás, zda budete věřit všem popsaným trasám, jimiž mě volání HERNBERGU dovedlo až do neočekávaného cíle. Koneckonců, už ani já si nemohu být

zcela jistý jeho polohou, přičemž na žádné mapě vyobrazen není, a i kdyby byl, zděsil bych se v okamžiku, kdy by se mé oči setkaly s pouhým jeho názvem. Neboť má mysl je zatemněna a rozum je nadobro ztracen. Jedině tak si vysvětluji podivné výjevy stále se mi mihající a mísící se s realitou, mnohdy nezvykle zakřivenou a pestrobarevnou, povlávající ve větru jako špatně upevněné plátno, na němž je barvitě namalována krajina mého domova. Za oním plátnem je ovšem ta má realita – vzpomínky na kruté události, neutichající duševní bolest a fantaskní představy nepřiměřených idejí, které mně nepatří. V podstatě mě HERNBERG k sobě stále přitahuje, stejně jako tehdy, kdy to vše začalo.

Ještě před přípravami na cestu do Švýcarska, mnohem dříve, než jsem se vůbec dozvěděl o jakési zapadlé obci HERNBERG, na mě padala psychická únava z dosavadní práce na brzkém otevření nového křídla v muzeu *The Story of Berlin*, kde jsem pracoval jako restaurátor, konzultant a historik. Žil jsem pro svou práci už šest let, stále bylo co objevovat v historii města i celé Střední Evropy, a dovolil li mi to čas, má dobrodružná povaha a často dokonce i práce, mě zaváděla do různých koutů Evropy i za Atlantický oceán, do Ameriky, na Island, ale i Rakouska, Švýcarska nebo Polska. Snad v každé

zemi lze něco vyhledat o historii Berlína, útržky jeho historie se donekonečna skládají jako puzzle, aby z toho vyšla racionální odpověď na naši složitou, nedostatečně probádanou minulost. Historie je skutečně složitý spletenec událostí, hrdinů i obávaných tyranů, válek, stěhování komunit a kultur, společenského soužití a rozvoje kultury, a právě během bádání s mými kolegy nad historií, mi přišla do rukou kniha od švýcarského lékaře a záhadologa, Alfreda Strechena.

Měsíc před plánovaným otevřením nového křídla muzea mě doma ve večerních hodinách navštívil cizí muž, jenž se lámavou němčinou představil jen jako kurýr, který pro mě má cenný balík, jehož obsah se prý podle odesílatele musí dostat jedině do mých rukou. Se smíšenými pocity jsem rozložil balík, do něhož by se bez problému vešla malá lednice, přijal, i když jsem si nemohl odpustit otázku, kdo vlastně je jeho odesílatelem. Kurýr mě však zřejmě ignoroval nebo byl nahluchlý, protože se bez sebemenšího rozmýšlení otočil zády ke dveřím a šouravým krokem došel ke starému hranatému mercedesu stojící před domem v hrozivém technickém stavu, jehož původní tmavě červenou barvu na mnoha místech vyžrala odspodu se šířící koroze.

Pochybovačně jsem za sebou zavřel dveře a zamkl, než

jsem se odebral do pracovny a pustil do otevírání rozměrného, leč nezvykle lehkého balíku - nožem hladce rozřízl karton po boku. Záhy se mi na nohy vysypala prašná sláma, která nebrala konce. Zpočátku mi to připadalo jako hloupý vtip od některého z mých kolegů, ale když se mi mou nešikovností podařilo z krabice vysypat téměř všechnu slámu a udělat si pořádný nepořádek, objevila se kniha velkého formátu v tvrdém černém obalu, patrně vyrobeného z pravé hovězí kůže, bez jakéhokoli textového označení. Už při pohledu na ni mě zaujala, i přesto že jsem neměl tušení, co obsahuje či zda to není pouze deník s prázdnými listy, nějaký dar. Překvapením jsem ale přimrzl v předklonu na místě, kde jsem stál, když se mé oči zaměřily na papírový štítek přilepený k horní polovině kartonu, jemuž má pozornost dosud unikala. Stála na něm adresa se jménem odesílatele a pod ním mé jméno s adresou coby adresát doručení. *Alfred Strechen, Zugstrasse 1 – HERNESBERG, Schweiz.*

Alfred Strechen bylo jméno, které jsem neslyšel poprvé. Strechen byl švýcarský praktický lékař a ve svém volném čase i záhadolog, jež za svůj život vydal tři obsáhlé knihy o cestách a objevech, které učinil za posledních dvacet let. Nikdy však neuváděl přesné souřadnice a nejednou si v textech protiřečil, což skeptiky přimělo myslet si, že jde o pouhou fikci

vytvořenou unavenou myslí stárnoucího muže, a tak se jeho vyprávění o nalezení bájného chrámu kdesi v Jižní Americe nebo vikinského *hřbitova runových pomníků* na severu Norska příliš nevěřilo, a proto jsou dnes jeho knihy jen zanedbatelnou kapitolou v esoterické literatuře.

Dosud žádný z jeho objevů nikdo jiný nenalezl, což akorát podporovalo názory většiny sečtělých filozofů a badatelů, o neautentičnosti Strechenových děl. Ovšem Alfred Strechen byl už pět let po smrti. Nebylo tedy možné, aby mi cokoli poslal, a přesto na štítek odesílatele někdo napsal jeho jméno a dokonce i adresu odeslání. Stručné znalosti o Strechenovi, i když jsem od něj tehdy ještě nic nečetl, mě dovedly ke skepticismu nad pravostí adresy a jména osoby, od něhož mi balík přišel. Také mě napadlo, zda jej neposlal jeho syn nebo jiný přeživší příbuzný, jenž by se honosil stejným jménem. Taková varianta se ale zdála jako nepřijatelná, neboť v životopise Alfreda Strechena se nepíše nic o potomcích, manželce, sourozencích či snad bratranci nebo synovci. Vědělo se akorát o jeho už dvě desítky let zesnulému strýčkovi a strýčkově rodině žijící v Itálii, která však se samotným Alfredem Strechenem neměla už nic společného, včetně jména.

Donucen svou zvědavostí nad knihou ležící mi u nohou

jsem přestal spekulovat nad mrtvým Švýcarem, zvedl jsem ji a hmatem zkoumal její jedinečný povrch. Překvapilo mě, v jak skvostném stavu se u dosavadního majitele kniha udržela. Na kůži sice byly znát malé trhlinky a lehce ohnutý zadní horní roh, jinak jsem na ni nenalezl jedinou závadu, a to ani při nalistování první strany, na níž se nacházely pouhé dvě věty, napsané v němčině, ručně a černým inkoustem. Srdce se mi rozbušilo při zjištění, že ony věty jsou určeny mně: *Milý Hansi, tato kniha ti pomůže při sestavování historie, a nejen s tím ti může pomoci. Hodně štěstí ti přeje Alfred Strechen.*

Zaujat osobním vzkazem jsem ztěžka dopadl na židli a knihu položil na stůl, nehledě na nepořádek, který jsem v pracovně natropil. Při nalistování druhé a třetí strany se mé prsty dotýkaly tvrdého zažloutlého papíru co nejjemněji, ačkoli to vůči bytelnosti těžké vázané vazby bylo zcela zbytečné.

Začtl jsem se do dosud nepublikovaného a přitom, jak se zdálo, už před pár desítkami let sepsaného a neznámým nakladatelem vytištěného textu, zpočátku dopodrobna vyprávějící o Strechenově dětství a dospívání, které se ničím nelišilo od běžného života v rodině s lékařskou tradicí, sahající až šest generací před narozením otce uznávaného, a zároveň skeptiky nemile oceňovaného švýcarského lékaře. Zdlouhavým

příběhem jsem se postupem noci prokousával pasážemi o Alfredově uvažování a postupným zdokonalováním rodinného řemesla ihned po jeho vystudování medicíny, až po jeho prvotní záliby ve studii mysticismu a náboženství. Z nejasného důvodu viděl ve vědě a mytologii úzké spojení, rozdělené ubíhající dobou a změnami lidského smýšlení. Tyto filosofické úvahy přednášel svým kolegům, snažící se najít vhodného společníka pro své nadcházející bádání v esoterismu, magii a obecné vědě, což skončilo neúspěchem a společenskou hanbou, a kvůli tomu přešel do ústraní.

Osamocen, svou zvědavost brzy přenesl do užších okruhů literatury, a mimo jiné se začal zabývat černou magií, okultismem, nadpřirozenem, alchymii a pohanskými tradicemi. Z několika prvních listů bylo jasné, že autor od čtenáře chtěl, aby pochopil jeho vědomostní a charakterní rozvoj, a jak dosáhl svého *poznání*. Na dalších listech ve stručnosti popisoval své první pokusy o vyvolání duchů svých mrtvých předků, přičemž jsem se právě u téhle pasáže pozastavil a přečetl si ji ještě dvakrát za sebou. Stálo tam: *...jsem tomu nemohl uvěřit. Vyobrazení kruhu obyčejnou bílou křídou s patřičnými runovými znaky po obvodu a téhož kruhu na stropě nad kruhem na podlaze, ale již bez znaků, mi spolu*

s odříkáváním základního gesta dopomohlo k vytvoření neurčité, a velmi pružné, mozkové membrány, která odděluje povrchní pohled na náš svět a smyslové, vědomé vnímání jiné reality, která kdysi byla součástí reality naší, lidské. Netvrdím, že jsem vyvolal mrtvé, ale dokázal jsem otevřít bránu do světa, kde si je mohu najít a spojit se s pozůstatky jejich vědomí. A ten neviditelný proudový zápis vědomí dnes již i staletí mrtvých mudrců, mi dopomůže k vyšším cílům. Nepotřebuji je celé, stačí mi jejich vědomosti, zkušenosti a vzpomínky, a k tomu všemu mám teď přístup. To vše jen díky runám vyrytými starými vikinskými kněžími, kteří si říkali Godi, jejichž věda se ubírala jiným směrem, než dnešní svět, a mému bývalému společníkovi na cestách. Jeho krev a orgány mi k uskutečnění tohoto jedinečného obřadu posloužily dobře. Musel jsem z něj udělat Havrana...

Po krátké kapitole o pozoruhodném, krvavém obřadu, pokračoval dále o svých cestách. Dle textu pár týdnů právě po vykonání obřadu našel jakýsi chrám v Jižní Americe, o němž se zmiňuje i v jednom z vydaných publikací. Jeho obyvatele, o nichž píše, že vymizeli asi před osmi tisíci lety, aniž by dosud zjistil, co se s nimi stalo, mnohokrát nazval jako *Věčné* a o nic méně zvláštní jim dal přezdívku *Spáči*. Více se o nich